

Eugen Onegin

dublantidega

Pärast 7. novembri esietendust on „Eugen Onegin“ etendunud juba mitmeid kordi. Kui esietendusel oli tunda mõnel määral kiire töö jälgi, siis nüüdsetele etendustele on lisandunud märksa enam liikuvust ning varjunditerohkust. Tatjanana esineb praegu ikka veel Elsa Maasik, kuna edaspidi saame näha selles rikkas osas veel Olga Lundit ja Marta Rungit. Elsa Maasiku esinemine rahuldab mänguliselt hästi juba esietendusel, kuna ta üldjoontes suutis öieti tabada Tatjana-tüübi olemust. Praegustel etendustel on aga tema mängu lisandunud veelgi enam kindlust ning peenust. Mänguliselt on puhtamalt välja voolitud nii mõnedki stseenid. Elsa Maasikule näib Tatjana-osa, kus peegeldub eriti selgesti Tšaikovski tüübiline puruneva õnne motiiv, olevat väga südamelähedane. Eriti kauni tõlgitsuse on ta osanud anda lõpp-pildi kurvale lürismile.

Teistes osades aga nägime pühapäeval etendusel uusi jõude, Olgana esinevas Natasillaris ei olnud kahjuks küllalt seda Olgale omast elukergust ja õnnesära, millest ka Jenny Simonil Olga püüdi jättis. Aga ta häälel on meeldiv ja siia ossa sobiv tämbr.

Vootele Veikat andis dramaatilisema Onegini kui Tiit Kuusik, kes mõjus enam oma jäikuse ja suurmaailmaliku blaseerumusega, viies selle joone läbi üsna puhtalt lõpuni. Veikatile tuleb muidugi kasuks ta suurem lavaline liikuvus ja elastsus, kuigi paiguti ta liigutatus oli maneeeri ja mitte alati küllalt värskust.

Filipjevna (J. Simon) ja Olga (N. Sillar).

J. Haabjärv Lenskina ja V. Veikat Oneginina. Foto O. Juhani.

Ooperi lõpp-pildi traagiline ekstaas oli Veikatil mõjuvam kui Kuusikul.

Lenski osas esines seekord Jaan Haabjärv. Ta andis nooruslikuma ja paindlikuma Lenski kui Martin Taras, aga temas polnud niipalju seda slaavipärast tundesoojust, mille esitamises Taras oli artistlikum. Üldiselt tundus, et Haabjärves on tänuväärne materjali Lenski kuju andmiseks, aga ta polnud seda küllalt veel ära kasutanud, mistõttu jäi mõnikord varjunditest puudu.

Soojuse ja hellusega oli Jenny Simonil poolt kujundatud vana amm Filipjevna. Noorus paistis küll liiga selgesti ka grimmi alt välja, aga ta rühis ja mängustiilis oli enam emalikkude kodusust kui seda nägime Melitta Vennikase Filipjevnas, kus elukibestumus oli domineerivaks ilmeks. Saretzkina nägime seekord Georg Otsa, kes fäitis oma osa ilmekalt.

Üldiselt „Eugen Onegini“ jõududel teises koosseisus ei olnud kunstiliselt küpsuselt olulisi vahesid esimese koosseisuga võrrelduna. Ainult ansambiline sujumus tundus olevat esimesel koosseisul parem.